

Program

11:00-11:25 / TS Magdaléna - Modlitba za svobodu (velký sál)

12:00-12:30 / Matěj Výborný - Kolem a kolem (velký sál)

13:00-14:00 / Oběd

14:00-15:00 / Diskuze (zahrada)

15:30-16:30 / Divadelní spolek PIK-ART - Geriho šuplíky

17:00-17:30 / Diskuze (velký sál)

17:30-18:30 / Večeře

19:00-19:50 / Reservé - zRÁDCI LIDU (velký sál)

20:30-21:00 / Diskuze (velký sál)

21:00-22:00 / Koncert Grivers (velký sál)

Fyzické básnictví

Rozhovor s Pe

Na prahu doby postvirové se Tě milý Petře ptám, jak jsi pandemické vlny prožíval a jak ses přitom měl?

Já jsem to shodou okolností prožil v takové pohodě, že mám jediný závažnější problém, a sice že se trochu stydím, že mi bylo tak dobře. Samozřejmě chápu a mrzí mně, že řada lidí se v tom mimořádném stavu trápila, ale já jsem za tu dobu udělal práci, kterou jsem měl původně naplánovanou tak na tři roky. Navíc se naplnila teze, kterou mi kamarádi prorokovali, že moje fyzické básnictví je post apo umění budoucnosti, protože když jde všechno do kytek, zbyde člověku vzduch, trochu jídla a ruce a nohy, což je kompletní arzenál

věcí, co fyzický básník může ke své tvorbě potřebovat. Ale to je samozřejmě značná nadsázka. Nemohl jsem sice koncertovat se svými kapelami, ale to je třeba proti majitelům, kteří nesměli provozovat své kluby vlastně maličkost.

Bylo něco, co Ti obzvláště scházelo?

Samozřejmě tisíc a jedna věc běžného života, ale musím říct, že jsem moc rád, že během svého životního putování Brnem jsem si zvolil bydlení u Brněnské přehrady, což je báječné, protože je odtud kousek do přírody a jednak právě na přehradě byly otevřené jediné stánky v Brně, takže se dalo kdykoli v příjemném prostředí na relativně čerstvém vzduchu poklábosit

či zavečírkovat s kamarády což karanténní splíny dosti zlehčovalo. Takže si naprosto nemám na co stěžovat. Třeba živý hraní mi nechybělo vůbec.

O čem jsou knihy, které jsi v karanténě stvořil, a kdy si je budeme moci přečíst?

První knížka je básnická a multimediální v tom smyslu, že v ní vedle sebe budou rovnocenně stát nejrůznější druhy poezie, takže je to poměrně výživná záležitost, která určitě vyjde do konce roku v brněnském Centru pro demokracii a kulturu. Druhá knížka je pro děti a vydá ji nakladatelství Host, leč zatím nevím kdy. Moc se na to těším, a možná trochu neskromně si myslím, že ústřední zápletka není moc otřepaná, protože je to o sku-

Výsledky soutěže distančních videí – Pošli to dál

VÝTVARNÝ OBOR

- Švadlenino – ZUŠ Týniště nad Orlicí
- Nejist lego – ZUŠ Opava
- Final Render – ZUŠ Ratibořická
- Cena diváka – Jak vzniká má kresba – ZUŠ P.J. Vejvanovského Hlučín

HUDEBNÍ OBOR

- Arnošt Matěj Nimrichtr – hra na klavír – ZUŠ Pardubice
- Girls Go Wild (LP cover) – ZUŠ „Žerotín“ Olomouc
- Big band ZUŠ Teplice hraje I Heard it Through Grapevine – ZUŠ Teplice

Cena diváka: Chci tančit – ZUŠ Učňovská

Cena za mimořádné výkony v oblasti klasické hudby:

- Arnošt Matěj Nimrichtr – hra na klavír – ZUŠ Pardubice
- Jáchym a Jakub Turnerovi – trubka, varhany – ZUŠ J. Kličky Klatovy
- Jakub Turner – varhany – ZUŠ J. Kličky Klatovy
- Jakub Turner – akordeon – ZUŠ J. Kličky Klatovy
- Lukáš Svoboda – koncert bez publika – ZUŠ Chrást u Plzně
- Cena za zvláštní přínos v oblasti lidové hudby:

í jako postapo art

trem Vášou

pině malých performerů, kteří kromě toho, že zažívají prázdninová dobrodružství, si za svůj úkol dají stvořit divadelní představení. Mám problém o tom mluvit, aniž bych se chvástal (směje se). Taky mně moc potěšilo, že mně podpořila a mou knížku schválila zde přítomná kamarádka a vyhlášená odbornice Ivana Sobková.

Kráčíš tedy ve stopách Foglarových?

V něčem to trochu foglarovka je, zejména v tom smyslu, že jsem se to snažil napsat tak, že pokud by někdo chtěl moje hrdiny následovat, tak může. Není tam sice návod, jak postavit srub, ale například jak pořídit dadaistickou báseň o žížalách.

A teď zas zpět od performerů románových k těm živým: Čím je podle Tebe mostecké Přemostění jedinečné?

Je specifické především skutečností, že v Mostě se jinak nic srovnatelného neděje, a počín Pavla Skály a skupiny kolem něj je punkové gesto, tedy symbolický dlouhý nos ukázaný lidem, kteří dlouhé roky tvrdí, že v Mostě se nemá smysl o cokoli snažit, neboť tu nic kulturního dlouhodobě nefunguje.

Mám rád všechny přehlídky, ale tady se mi líbí jak moc je to vyvzdorovaný. Je strašně sympatický vidět vznikat a postupně růst projekt, který je vydupaný ze země, ale není sebestředný, ale naopak přátelský vůči všem.

A jak bys zhodnotil dnešní den, a na co se těšíš zítra?

Těším se na to, čím budu překvapen. Protože co mně na přehlídkách baví asi nejvíc, je obrovská pestrost co do žánrů, i do úrovně. Je to dobrodružví, které i dnešek beze zbytku naplnil.

Moc díky, za příjemný, informačně vyčerpávající rozhovor!

KlariN

Dyby černé očenka – ZUŠ R. Firkušného Napajedla

Cena z a nejlepší bicí:

Marek Fiala – Rozměniš všechno Chinaski – ZUŠ Vadima Petrova

Cena za originální provedení:

Believer – ZUŠ Praha 10 Olešská

CM Jamírek – Dvě lidové písničky – Nadační fond Jamiro
LITERÁRNĚ DRAMATICKÝ OBOR

Babičky – ZUŠ F. L. Gassmanna v Mostě

Ve vlastním domě – ZUŠ Kolín

Drak-ovid – ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Cena poroty:

barevno. – ZUŠ F. L. Gassmanna v Mostě

Cena diváka:

Láska až za hrob – ZUŠ F. L. Gassmanna v Mostě

TANEČNÍ OBOR

Andělé – Taneční obor ZUŠ Kladno – Hostovice

Můj život se židlí – ZUŠ Sedlec Prčice

Jarní něžnost a síla tvořivosti – ZUŠ ŠTERNBERK

Cena poroty:

Nenech mne odejít – ZUŠ J. Kličky Klatovy

S tebou – ZUŠ J. Kličky Klatovy

Cena diváka:

„Disco Inferno“ – ZUŠ Boskovice

Z b y t k y - E I .

Prostě jsme si zbyly! (rozhovor se souborem Zbytky)

Prozradte mi prosím okolnosti vzniku názvu vašeho souboru. Jak vznikly Zbytky?

Jana: Prostě jsme si zbyly. Původně jsme totiž byly jiný soubor, ale hodně lidí odešlo. Takže jsme zůstali tři, a z torza původního souboru povstaly Zbytky. Postupně jsme oslovily různé kámošky z nichž některé se k nám přidaly, takže je nás teď mnohem víc. Ale pořád se cítíme jako Zbytky.

Jak jste objevili, a následně jste se se zžívali s prozaickou předlohou vaší inscenace?

Linda: Protože jsme se dosud věnovali převážně divadlu autor-skému, postupně v našem souboru sílila tendence zkusit se divadelně popasovat i s adaptací literární předlohy. Volně jsme proplouvali různou inspirační četbou, a nakonec Bára přinesla knížku Ludmily Kábrtové Koho vypijou lišky, která nás okamžitě zaujala. A to nejen svou zvláštní strukturou, která připomíná sbírku básní v próze, ale především tématem neradostného rodinného života v totalitě.

Pocházíte z generace, která už našťastí s komunismem nemá přímou osobní zkušenost. Jak jste se školili?

Míša: Hodně jsme mluvili s našimi příbuznými, kteří komunismus zažili, takže se dá říct že v naší inscenaci je hodně až dokumentárního materiálu.

Petra: Byli jsme docela překvapeni, že když jsme se různě v centru města často i cizích lidí anketně ptali na jejich osobní vzpomínky a zkušenosti, tak se nám opakovaně stalo, že jsme byli odmítnuti,

protože lidem bylo nepříjemné vzpomínat.

Otázka na Lindu a Janu: Užíváte si ožívání ústředního záporného dua?

Obě: Bává nás to hrozně.

Linda: Jednak jsme už dlouho chtěly hrát něco takhle spolu, a jednak vžít se do takhle záporný role je prostě super.

Jana: Akorát nás občas bolí obličej od křečovitého smíchu!

Na čase je zeptat se i jediného trnu mezi růžemi, tedy Olivera: Jak se ti s holkama koexistuje?

Oliver (potutelně se culí): Úplně v pohodě!

Tvoje postava vnáší do inscenace v podstatě až disidentský étos. Pokud bys žil v komunismu, myslíš, že bys byl nekonformní, nebo naopak šel s davem?

Oliver: Myslím, že bych spíš plul. Protože pokud bych v totalitě vyrůstal od mala, těžko říct, jestli bych vůbec poznal, že je něco špatně.

Diana: U nás v rodině je to třeba docela komplikovaný, protože z tátovy strany dědeček s babičkou totalitě důvěřovali, ale mámin bratr emigroval, takže pokud bych vyrůstala stejně jako maminka, asi bych logicky pochybnosti měla. Záleží na tom, kam se člověk narodil, a jak ho vychovávali.

Myslíte si, že dnešní doba má s dobou, o níž hrajete, nějaké zásadní paralely?

Linda: Tak to bez pochyby. Protože i dnes ve společnosti hodně polopравd, nesvobody i sporů nejen rodinných.

Otázka pro představitelku titulní role Helču:

Jak se Ti pracovalo na postavě, jejímž hlavním protihráčem je neláska?

Popravdě bylo to lehčí, než se může zdát. Začátky sice byly docela náročné, ale nashromážděné informace a příběhy, a taky naše výborná parta mi pomohly vytvořit dostatečně pevné výchozí body a oporu pro hereckou práci na postavě EI.

Jak si Zbytky užívají dobu (snad už) popandemickou, a co chystají do nejbližší budoucnosti?

Většinu z nás čeká maturita a někdo odlétá do Ameriky, ale čemu se budeme věnovat divadelně, v tuhle dobu úplně netušíme.

KlariN

Noviny sušené na špagátu

Inscenaci *El*. souboru Zbytky otevírá příchod jakýchsi dvou energických hlasatelek, které jakoby dokumentárním a zároveň příjemně lehkým způsobem otevírají kufry tohoto představení: uvedou čas, ve kterém se nacházíme, načež dobové noviny, které z kufry vytáhnou, s péčí archeologů pověsí na vzadu zavěšenou prádelní šňůru, která je jediným stálým scénografickým prvkem. Poté vytáhnou neestetické retro svetry, které s předstíraným optimismem (ale s nepředstíranou pečlivostí!) rozdají objevivším se postavám, čímž vlastně obléknou herce do jejich kostýmů a zároveň jako prodloužené ruce systému rozdají postavám jejich přidělené normalizační role.

Celá expozice uvaděčského dua probíhá v úzkém kontaktu s publikem a s příjemně nenucenou energií hereček, které dobře předvádějí opresivní optimismus, ale zároveň dovedou netlačit zbytečně na pilu,

nedělají z toho levnou parodii, což celku sluší.

Záhy se nám přidává druhá rovina inscenace, která postupně převládne nad tou první, a tou je příběh, či spíše situace ze života *El*. Začínáme tak sledovat výjevy z třígeneračního světa třech žen, babičky, matky a dcery. V kontrastu s energií obou moderátorek jsou dialogy těchto tří žen prodchnuty sřiravým životním smutkem, který vlastně celý vyvěrá u postavy matky.

Hlavní hrdinka *El* to má v této dramaturgicky dobře vystavěné situaci opravdu těžké – na jedné straně falešný optimismus nesvobodného státu, do jehož školy chodí, na druhé straně bezvýchodný životní pesimismus matky, která byla sama těžce poznamenaná nesvobodnou životní volbou, do které ji přinutila její vlastní matka, babička *El*. Když navíc matka vidí, že dcera dává přednost své babičce, kterou ona tak hořce nenávidí, stává se z ní už pouze čirý generátor deprese, kterou přenáší nejen na svoji dceru, ale také na diváka. Není tak divu, že se *El* sblíží s novým spolužákem *Jindrou*, jediným svobodně uvažujícím člověkem v okolí.

Herecký styl a režijní poetika toho všeho na mě působí jako takový skandinávský minimalismus, kdy emoce cítíme především z toho, když postavy své emoce potlačují. Zároveň tu většina situací končí poměrně rychle, není moc prostoru pro dlouhé záběry. Akce a obrazy na jevišti jsou vesměs jednoduché a fungují leckdy velmi pěkně, někdy zase trochu neurčitě a rozpačitě. Tak například jezení a vaření „naprázdno“ jsou jedna z mých nejméně oblíbených věcí v divadle vůbec, avšak doprovizeny filmovými zvu-

ky zpoza opony, jako tomu bylo při scéně vaření kramfleků, to konečně dává smysl!

Naopak scénicky rozpačité bývají přechody mezi scénami, nejvíce ovšem přesuny herců po jevišti vůbec. Příkladem by pak mohla být scéna, když *Jindra* doprovází *El* domů, během čehož nascéně udělají kolečko kolem židliček v takovém tom vynuceně natahovaném tempu. Takové situace by si asi zasloužily nějaký další scénický klíč, jak pohyb ukázat. Když se pak nahromadí více takových momentů, které ještě nejsou úplně režijně dotažené nebo vymyšlené, a spojí se to se sice působivým, ale přeci jenom náročným emočním nábojem kontinuálního trpění, může to celé občas být trochu hůře stravitelné. Naštěstí jsou tu ale stále, byť už méně, přítomny i moderátorky, které divák přeci jenom vnímá jako své spojence – ony s ním udržují kontakt, ony ho do celého světa zasvětily. A možná je škoda, že když byly na začátku, nejsou také na konci. Ten totiž přichází trochu nečekaně. Co se vlastně stalo? Být tam například ještě jedna scéna, která by se nějak vztáhla zpátky k úvodní dokumentární expozici a/nebo by nabídla dovětek příběhu *El*, bych byl šťastnější. Domnívám se, že střídání těchto dvou rovin (dramatické střípky ze života tří žen a na pozadí postavy hlasatelek, které zastupují moc systému) má dramaturgický i režijní potenciál, který by bylo možné ještě trochu nakopnout.

Lukáš Černý

Všecky Barvy – Soví zpěv

Písně soví jako prevence před diskomunikací – rozhovor se souborem Všecky Barvy

Jakým způsobem jste umělecky objevili prózu Ivy Procházkové Soví zpěv?

Matěj: Je to vlastně docela banální. Usilovně jsme na dramaťáku hledali téma a Pavel jednou přišel s papírkem, na kterém byl napsán úryvek ze začátku Sovího zpěvu. Ten fragment jsme pak společně rozebírali, a postupně se v něm vynořovala řada témat, která nás zajímají. A to nejen proto, že snad všichni se roku 2046, ve kterém se děj románu i naší inscenace odehrává, zažijeme. Že jde o pasáž z knihy Ivy Procházkové, se ale ukázalo až později. Jinak způsob práce na inscenaci byl pro nás už tradiční, kdy společně nahazujeme dramatické situace, které Pavel následně režijně koriguje. Ale s trochou nadsázky se dá říct, že jsme naskočili na trend jevištní práce ze židličkami (směje se). Nejdřív jsme si definovali dramatické situace, a pak rozebírali postavy a motivace. A třeba scénografie se řešila až v pozdější fázi.

Jak byla vaše inscenace ovlivněna dvěma vlnami pandemie?

Julie: Inscenace byla mimo jiné ovlivněna i změnami ve složení souboru, ale konkrétně naše pandemické odloučení ji ovlivnilo tak, že jsme ji začali zapomínat. Protože jsme mezitím pracovali na jiném projektu, byl následný proces ožívování náročnější, než jsme čekali.

Čím je pro vás titulní Soví zpěv?

Matěj: Pro mně je to svého druhu prevence proti odosobněnému způsobu mezilidské komunikace. Varování před způsobem života, který v budoucnosti rozhodně žít nechci.

Otázka pro nejmladší členku ansámblu Anetu: Jak se Ti partnerilo se staršími kolegy?

Když jsem se dozvěděla, že budu v inscenaci s nimi, tak jsem radostí skákala po pokoji kamarádky, u které jsem zrovna byla na návštěvě. Byla to pro mě velká změna, už proto že jim je všem kolem sedm-

nácti, a mně třináct. Ale když mi pak Pavel volal a pozval mě na první zkoušku, tak jsem se sice těšila, ale zároveň i bála, že se jim třeba nebudu líbit, nebo nebudu na stejný vlně. Ale nakonec si myslím, že jsem se tady zkorigovala, a moc se mi líbí s nimi spolupracovat.

Kam míří vaše aktuální cesty?

Julie: Čeká nás práce na event projektu, který se započal v karanténě, ale jinak chceme spíš vylepšovat a kotvit Soví zpěv, novou inscenaci teď v hlavě nemáme.

Matěj: Ten projekt je zaměřen na propojování komunit v Mostě, což je myšlenka, již nepřímo inspirovala i práce na Sovím zpěvu.

Děkuji za rozhovor a těším se na další setkávání!

KlariN

Všecky barvy – Soví zpěv

Zaplavení

Industriální kbelíky po stranách, igelit na zemi, šunka, Rama a šumava na forbíně. Mezitím početný soubor postav, sluneční brýle, důsledné pohledy dopředu a rychle sázené repliky. Dystopické motivy, odloučenost dospívání, pomalu távená emoce vzteku hlavního hrdiny, to vše v neustávající záplavě textu. Čekání na to, co se stane s kyblíčkama, a co se šunkou.

To jsou některé z dojmů, které jsem vstřebával během sledování inscenace Soví zpěv souboru Všecky barvy. Nebylo to vždy sledování snadné. Často jsem ztrácel přehled v příběhu, resp. v postavách a jejich významu pro celek. Ne vždy jsem věděl, co se zrovna děje. Občas, když jsem zrovna tápal, jsem se

prostě jen zaměřil na tu šunku na forbíně, a ono to nějak fungovalo. Nebo se zrovna na scéně objevila pumpička, které vydávala nečekaný zvuk. Nebo jsem se zaposlouchal do zvuků deště, který vytvářeli herci bubnováním prstů do dřevěných židliček.

Nakonec tak pro mě bylo jednodušší osekát si děj jenom na trojici postav, se kterou skončíme na konci, a s ní si vystačit. Kupodivu to šlo docela dobře. Poslední část, tedy potopa a všechno po ní, ve mně zůstala nejsilněji také proto, že se pojila se scénickou akcí, na kterou jsem vědomě nebo nevědomě čekal vlastně celé představení. V tu chvíli jsem si trochu přál, aby se mohla celá inscenace odehrávat s podob-

ně poutavou scénickou akcí, jakou byla scéna plutí na voru, ale i jakou pro mě bylo jezení šunky nebo foukání pumpičkou, že v neudržitelném tempu, ve kterém na mě sršela slova, pro mě tato místa představovala oázy drobné divadelní radosti.

Pak si ale zase říkám, že ono to čekání na využití rekvizit má taky něco do sebe, že je to tak schválně připravené, že to zaplavení textem je vlastně v něčem působivé, i když někdy ubíjející. Jen bych asi byl šťastnější divák, kdybych se mohl o trochu více koukat a něco méně poslouchat.

Lukáš Černý

Betonový trávník - mi DASEM

Beton a verš, oh tep! (rozhovor s Betonovým trávníkem)

Můžete prosím blíže představit Váš soubor?

Diana: Jsme soubor poměrně mladý, daly jsme se dohromady asi před rokem, a mi DASEM je naše druhá věc. Jenže mezitím byly dvě pandemické pauzy, takže se dá říct, že se ještě pořád společně sžíváme. Inscenace, kterou jsme hrály dnes se zrodila tak, že jsme se chtěly společně vydat novým směrem, z něhož posléze vykrytalizovalo divadlo poezie, tedy konkrétně nonsens.

Vyvíjel se váš vztah k nonsensevé poezii nějak v průběhu zkušebního procesu?

Marie: Já osobně jsem si svůj vztah k nonsensu nacházela až během zkoušek.

Helena: Už dlouho mě divadelní práce s tímhle druhem poezie lákala, ale konkrétních textů jsem znala jen pár.

Jak se vám autorsky básnilo ve společnosti starších proslulých předchůdců?

Lucka: Moc mně bavilo hledat způsob vyjádření přes zdánlivý nesmysl.

sl. Slavné texty byly vítaný vzor.

Jakou poezii preferujete ve svém soukromém, ne divadelním životě?

Helena: U mne v soukromí vítězí nonsens. Hodně se vyžívám ve hledání skrytých významů.

Marie: Mám to úplně stejně!

Co čeká Betonový trávník v nejbližší budoucnosti?

Marie: Vypadá to, že nás možná čeká spolupráce s Petrem Vášou, na což se moc těšíme!

Těším na další setkávání s Vaší tvorbou, a za rozhovor děkuji!

KlariN

Ztracený na moři. Nebo na trávníku?

Pětice dívek přichází v pláštěnkách na scénu a mlsně si prohlíží výtvarné hřiště, které se jim nabízí. Je to v tu chvíli docela napínavé. Co je to za postavy? Co je to za zajímavou energii, ve které přišly? Co je to za zvláštní „poťouchlost“, kterou z nich čtu? Co mají za lubem?

Postavy se pouští do prostoru a postupně přicházejí do hry předměty na scéně, kdy nejvýraznější jsou tuhé plastové desky, na které postavy modrou barvou kreslí jakoby mořské vlnky a zároveň desky rozvlňují do zvuků oceánských bouří. Postavy v pláštěnkách, námořnice, do toho recitují útržky připomínající poezii dada. Těžko se v tom orien-

tuje. Zatím si připadám ztracený, jakoby na moři, nemám se čeho chytit. Nevím ani, kudy vane vítr. Zároveň necítím slanost mořské vody nebo závanů větru na své kůži, ani nemedituji v dlouhém pohledu na horizont. Nevím, jestli se někde pluje, nebo jsme jenom zastavili a vyhlížíme velryby.

Teď snad rozpoznávám situaci bouře? Ale strach nemám. Nevím, jestli je tu někdo živý, o koho bych měl mít strach. Je to obraz? Abstraktní obraz? Přeci jenom to více připomíná otevřenou hodinu výtvarné hodiny (ale že bych takovou výtvarku chtěl mít!), než hotový obraz, do kterého bych se mohl ponořit nebo plout na

jeho vlnách. Neunáší mě to, na to je to přeci jenom příliš překotné, ve spěchu, obrazy nedostanou šanci dýchat, a já tak nemůžu dýchat s nimi.

A nebo je za tím přecijenom příběh, který nejsem schopný přečíst? Proč se to vlastně jmenuje Betonový trávník? Něco asi není takové, jaké se to jeví. Možná to tedy vůbec není moře? Celé to byla jen fata morgana? Blouzním?!

Pořád si ale říkám, co oni asi měli za lubem. To mě nepřestává zajímat.

Lukáš Černý

Brambůrky – Cvičme v rytme

Kliky a dobroty – Rozhovor s Brambůrky!

Neztrácíte se už v obrovském kvantu souborů, do nichž patříte?

Anna(vítězně): Inu ztrácíme!

Mohu Cvičme v rytme chápat jako váš příspěvek do žánru fyzického divadla? Má se Teatr Novogo Fronta začít bát?

Pavel: Mám rád, když naše divadlo něco podstatného sděluje a je plné energie. Slíbili jsme si jít na dřev, a nepolevili jsme. Tady na festivalu to bylo při počtu představení, na nichž se všichni podílíme, ale dosti hraniční. Moc mně to bavilo, ale je to peklo.

Anna(rozhodně):Všechny nás to moc bavilo!

Co Vás na fyzickém divadle, ať už jako tvůrce či diváky přitahuje?

Bára: Já osobně jsem dosud nikdy nebyla aktér pohybového divadla, tudíž to pro mě byla velmi inspirující zkušenost a intenzivní setkání s diametrálně odlišnou vrstvou a energií divadelního vnímání, které

mne velmi nadchlo.

Anna: Jsem ráda za nové dimenze, do kterých jsem prostřednictvím kontaktu s fyzickým divadlem mohla vstoupit.

Pokračujete ve cvičení ve srovnatelné intenzitě dál, nebo se utkáte s výpadky?

Anna: Jsem cvičením posedlá.

Leona (s nadsázkou): Leona to vzdala!

Pavel: Pavel se snaží pálit kalorie. A bojí se, že když přestane, zas oblundné tvary nabere.

Bára: Já jsem si po během naší první vlny posilování odrovnala koleno, protože jsem špatně dělala dřepy, takže mně bolelo i chodit, protože jsem na delší dobu vypadla. Ráda si občas zacvičím, ale rozhodně ne tak jako Anička nebo Pavel.

Otázka pro Lucii – Byla jsi jako sportovkyně bezmála profesionální, pro své jevištní partnery v inscenaci Cvičme v rytme vzorem, a nedocházelo mezi vámi k nějakým třecím plochám?

Neřekla bych že úplně vzorem, protože já neumím posilovat. Nejsem

činka, ale běžkyně (směje se). Oni cvičili, v čemž jsou mnohem dál než já, a já dělala to, co celý život. Běžela.

Takže kontrast, jako vděčný vizuální prvek?

Lucie: Přesně tak!

Přinesla Ti pandemie něco zásadně pozitivního?

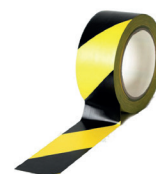
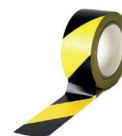
Zatímco v době před pandemicou krizí jsem přikládala zbytečně velkou důležitost sociálním sítím, během karantény jsem si naopak uvědomila svojí velkou potřebu bezprostředního mezilidského kontaktu, a aktivity. Izolace mi nedělá fyzicky ani psychicky dobře. Zkrátka potřebuji pořád něco dělat, být v pohybu.

I proto nejrychlejší běžec odchází první?

Lucie: Je to tak!

Děkuji a loučím se!

KlariN

Brambůrky – Cvičme v rytme Workout completed?

Cvičme v rytme si mě získalo. Od začátku, kdy Pavel a Bára přicházejí na scénu, mám pocit, že se se mnou hraje fair hra, na kterou se nemám jen koukat, ale ke které jsem zvaný. Přijímám ten událostní rozměr – něco jsme si pro vás připravili, ale zároveň se prostě a jednoduše budeme teď a tady potit, teď a tady jíst, teď a tady s vámi společně sdílet téma, které všichni řešíme. Vztah k vlastnímu tělu. Strach, úzkosti, ale také radost a požitky, které nám naše tělo přináší. Chápu to jako happeningové pásmo. Mám chuť cvičit i chuť na hranolky.

A pak to celé postoupí dál, když se – teď už pětice – lidí na scéně svlékne do spodního prádla. To na mě zapůsobí. Je totiž tak nějak jasné, že to není exhibice sebevědomé nahoty, ale že je to potřeba právě proto, že to není příjemné. Zároveň ale všichni racionálně vědí, že k tomu není důvod. Jsme vyzváni k tomu, abychom si tuto nepříjemnost společně zažili, ale pak se přes ni přenesli.

Každý vypadáme jinak. Dokonalé atletické tělo není norma, jak nám to naše vlastní vizuální kultura vnučuje, je vlastně spíš výjimka. Efekt nahoty na scéně tu tak možná dosahuje svého vůbec maximálního možného účinku – připomíná nám samotným, že jsme nazí, navzdory tomu, do čeho se jako kultura oblékáme.

O tom, jak vše funguje dohromady jako inscenace, se můžeme bavit. Tady bych na prvním místě zmínil video, které dnes spíše přispívalo k dojmu improvizovaného happeningu, než že by vytvářelo podpůrnou, nebo dokonce soběstačnou scénickou rovinu. Stejně by možná bylo záhodno více protěžit McDonald. Zatím, tak jak tu je, je to jeden z prvků, který funguje především v „happeningové rovině“ představení, tj. vidíme událost, kdy si pět kamarádů společně dává mekáč. Hamburgery tu jsou tím, čím jsou, nemají žádnou znakovou roli. A přitom by možná mohli mít? A nebo nemuseli – ovšem potom bych asi potřeboval, aby prostě a jednoduše všichni snědli svoji porci. Na to jsem se vlastně nejvíc

těšil: že uvidím všechny ty lidi, jak to do sebe celé dostanou, všechno to mastné jídlo, a pak půjdou zase cvičit. A nebo to snědí až na konci, po cvičení, ale opravdu snědí, ne, že si jen kousnou. Že to celé bude trvat, stejně jako nějakou dobu trvá cvičení. I to je totiž reálný fyzický výkon, který je prostě samo o sobě zajímavé sledovat, stejně jako cvičení. Bitka s jídlem, která nastala místo toho, mě vlastně trochu zklamala, protože byla někde mezi – na jednu stranu ano, někteří si poctivě rozpatlali majonézu po těle, to jsem ocenil, ovšem celkově jsem to spíše bral za domluvenou jakoby bitku. Pak to ale zůstává někde mezi – ani opravdové, ani znakové. Je otázka, kterou cestou se bude chtít inscenace dále vydat, případně jak obě roviny podpořit, aby to bylo celé ještě o trochu víc exkluzivně událostní a zároveň o trochu víc inscenační, scénicky dodělané. Zároveň jsem tou dobou už měl sám chuť na hamburgera, a tak mě hodně mrzelo, když tolik jídla skončilo na zemi. Tady se nějaké další zapojení diváků vyloženě nabízí!

EI.

Jakub Hulák otevřel diskuzi otázkou, v jaké míře se jedná o rozpracované věci.

Bára Greeová: Premiéru jsme připravovali už před první karanténou. To už je přes rok. Pak jsme inscenaci oprašovali v srpnu. Teď během distanční výuky nám odešla jedna žákyně, takže jsme teď dozkušovali s Leonou.

Hulák: Je to úctyhodná práce, ale vnímám to jako koncept, spíš než jako plnohodnotnou inscenaci. Je to pořád na jedné lince, na lince bezútěšnosti. Přál bych si, aby se tam objevili drobnosti, které by se mne více dotkly. Chtělo by to dotáhnout.

Lhotská: Snažila jsem se něčeho chytit, nedostala jsem klíč. Špatně se ztotožňuji s hlavní postavou. O čem to vyprávění bylo? O hrozné době, nebo o mikrosituacích (vztahy v rodině, vstup do strany)? Dívka se vyvíjí, ale já nejdu s postavou.

Lhotská mluví o postavě matky. O problému zdvojení postavy dědečka a babičky, že postava babičky byla vytvořena ze dvou postav. Postava matky není přesně vybudovaná. Nemohla jsem se s nikým ztotožnit a prožít si tu hnusnou dobu.

L: Přimluvila bych se, aby hudba nebyla z padesátých, ale ze sedmdesátých let, třeba Michal David, o to by vše bylo hroznější. *Lhotská se přiznává, že taky zpívala v padesátých letech budovatelské písně. V závěru by podle ní metafora šňůry chtěla dotáhnout.*

Sobková deklamuje, že taky recitovala na MDŽ.

Sobková: Je to dobře rozpracovaná věc, ale nejste rozhodnutí, kdy je to stylizace a kdy mám jít s postavou. Scény s dětmi žijou, ale situace v rodině ne. Musíte udělat rozhodnutí, kdy jsou jaké části stylizované. Je to pak pro mě výpověď o době a

ne o EI. Přejechy mezi scénami se rozmazávají.

Váša: Jste v situaci, že máte rozpracovaný senzační materiál, který směřuje k vyrovnanosti, zatím je to pro mě ale nevyrovnané. *(v pozadí začalo hrát bicí).* Rozpracovaný obraz. Kdy malíř přemýšlí o konturách, barevnosti. Vyprávíte o dvou verzích zla. *(virbl)* Je matka větší démon než Klement Gottwald? Nemusíte jen ubírat, můžete i přidávat. Když vám spartakiádní sekce fungují, tak proč je nerozvinout. Jako autoři musíte vědět, co která postava chce, jak si představuje ideální život. Musíte znát vše o motivacích postavy. Hlavní hrdinka by pak věděla, po čem touží a dostala by se do kontextu doby.

L: Krásně pracujete se znakem a metaforou. Svetry fungují. Pro mě je to systém, který je ničí a manipuluje s nimi, ale v závěru mi systém mizí, jak ho tam vrátit, aby to vytvořilo oblouk?

Dále mluví o zrůdnosti systému.

Bubeník přidává i činely.

Druhá světová válka je pro Lhotskou už dávná historie. Ale padesátá léta zažila.

Co v tom vidíte? Systém byl zrůdný v tom, že šel až do mikrosituací v rodině. Dokázal rozbit i mikrosvět jednotlivých lidí.

Hulákovi přišla metafora lišek, útlaku systému, upozaděna. Také vnímá rozmlíženost přechodů mezi scénami. Dělal mu problém se orientovat ve věku EI.

Ona stárne, ale často jsem přemýšlel, kolik jí vlastně je v dané situaci.

L: Neprospělo by inscenaci to, kdyby byli všichni stále na scéně? Vše by se zrychlilo. Byli by stále součástí situace. *Lhotská mluví o tom, že by tím pádem byli všichni stále zavření na scéně.*

H: Zamýšlí se nad věcí akcentů a rozhodnutí toho, co je v inscenaci důležité. Přejde mu skvělé, že se soubor zabývá touto tematikou. *(bubnování se stupňuje)*

V: Pokud si berete takto těžkotonážní látku, tak musíte počítat s tím, že divák bude kritičtější, že bude mít vyšší nároky. Bude se ptát, zda se za látku jen neschováváte.

Soví zpěv

Pavel: My jsme měli generálku před karanténou. Museli jsme zapracovat tři nové herce. Víím, že je třeba to dočistit. Dramaťák je nikdy nekončící proces.

H: Před týdnem jsem také viděl Soví zpěv. Je to pro mě zajímavé srovnání.

Hulák ještě nečetl předlohu, snad to stihne, než to bude passé a zmizí dystopický rozměr. Fascinuje ho různá zpracování předlohy. Kniha je vrstevnatá a každý soubor si vybírá trochu jinou linii. Každé zpracování je trochu literární (ne, že by přímo šustilo papírem, ale je to poznat).

Soubor měl šťastnou ruku ve volbě situací. Podařilo se udržet, že to sledujeme očima Armina. V tom mi to přišlo čisté a to mne oslovilo.

Hulák hovoří o špatné výslovnosti hlavního hrdiny, mizí zde spousta věcí. (Pavel reaguje, že to mají asi po něm)

Stálo by za to posílit postavu Rebečky. Scéna v kreslárně je jalová, a jenom kvůli tomu tam dáváte postavu učitelky. Postava R. je slabá, tak jak je vystavěna (ne herečka).

L: Situace, jak se potkají Armin a Rebeka je zbytečně uzavřená, kdyby zůstala otevřená, bylo by to pro

viděnými představeními.

diváka zajímavější.

S: Sympatický přístup. Tok informací je rychlý, evokuje mi to technologickou dobu. Na začátku jste to napálili. Byl to enormní přívál slov. Vytrhnutí z technologické rutiny jen skrze kontakt s ostatními, to by stálo za zdůraznění. Líbí se jí prostředky (židličky, kýble) Stačí, že se kýbl převrhne, takhle málo stačí a dostáváme se do katastrofického filmu.

Lhotská špatně rozuměla i chóru. Líbil se jí moment, kdy on říká, že je z 20. st. Že nepatří do tohoto století. Dopracovala by vztah k Rebece a k sestře. Něco mu v tomto světě chybí, on potřebuje kontakt. Podtrhla by momenty kontaktu se sestrou atp. Uvažuje, zda by neprospělo to někde zkrátit. Nespojil se jí technologický svět a povodeň. Scéna povodně byla

moc hezky divadelně zpracovaná. Měla problém s dohráním závěru, očekávala by střih, nebo stylizaci. Nevníkala šílený tlak vody, pohromy, která musí zákonitě přijít. Ocenila herečku Anetku, dětský prvek, který ještě nebyl zanesen technologiemi a její postava jí přišla přesná. Vášovi to přišlo výborné, ale mohlo by to být ještě lepší.

V: Při scéně se šploucháním, jsem měl pocit filmové atmosféry. Mohlo by to být lepší: je to přehuštěné, je tam toho moc. Přehuštěnost můžete tematizovat nebo můžete podtrhávat jednotlivé věci, zdůrazňovat kontury, dát divákovi vodítko. Mluví o filmech na nichž dokládá jednotlivé přístupy: *Minority report* (vztahy) vs *Blade runner* (atmosféra) vs *Na*

hraně zítřka (příběh). Mluví o struktuře, co akcentovat.

Tempo Vášu bavilo, nazval to „speedmetalem“, ale po chvíli si uvědomil, že vypouští slova a vnímá jen rytmus. Navrhuje tři cesty, kudy se ubírat: hlava (ratio), srdce (atmosféra) a s prominutím koule (příběh) Pavel si drží osm prstů, aby nezapomněl. Pak to vzdává: Tempo je úmyslné, asi to nechci úplně vysvětlovat, dozkušovali jsme až do dnešní půlnoci. Chceme to hrát dál. Děcka po karanténě dospěla, to je pro mě zajímavé.

V: Bylo to vítězství souboru nad textem. Vy mě zajímáte víc než předloha a to neznamená, že předloha je slabá.

diskuze

Volný přepis diskuze nad viděnými představeními.

mi DASEM

Váša: Mě se to líbilo. Přišlo mi to spíš slibné, než hotové. Mělo to přirozený půvab. Dokážu si představit, že půjdete o krok dál. Přišlo mi to s prominutím málo. Plexiskla slibují víc než pak nabídnou. Hravá dadaistická inscenace vyžaduje, aby vše fungovalo. I skeptického diváka musíte přesvědčit. (*Bubeníka nahradilo řvoucí dítě*)

Lhotská: Když představení začalo, tak to pro mě děsně moc nabízelo. Papíry, plexi, osoba, co rozsvícuje všechny kouty lampičkou. Pak na scénu přišla děvčata v pláštěnkách, a pak jsem rezignovala na divadelní tvar. Nerezignovali jste na něj i vy? Myslím si, že to vymýšlení pro vás muselo být mnohem zajímavější než pak tvar samotný.

Skála: Vzniklo to za sedm hodin, tím to nechci omlouvat.

L: Vzhledem k tomu, že to nemělo strukturu...

S: Nedalo se to vnímat jako jevištní tvar. Kupí se tam materiály.

Lidé se bavili zvuky materiálů. Plexisklo dokázalo tvořit humorné okamžiky, ale papír, igelit, má ještě rezervy ve využití. Vidím tam potenciál.

Hulák je zaskočen, že to vzniklo takhle rychle, neví, jak to rozebrat.

Připomíná mu to materiálové events, kde je materiál v hlavní roli, nepotřebuje za každou cenu příběh. Předkládá se divákovi něco, aby si hledal svou cestu. Ale tady se to nestalo. Přišlo mu to představení více pro aktéry, než pro diváky. Hra má svá pravidla, není to něco, co je to svévolné, to by bylo fajn respektovat. Materiálové events mají svá pravidla, které si výtvarník předem určí, je třeba si je nastavit, aby to nebyla jen anarchie. Mluví o nevyužitém potenciálu. Je to zcela na začátku.

U poesie, je důležité, aby u tohoto

typu textů bylo vše slyšet, aby všemu bylo rozumět, aby si divák představení dokázal vychutnat.

Váša mluví o filmech, a pak nabízí cesty, jak inscenaci posunout. Cestu expresivní, pracující s hravostí, šlehačkou, válení se smíchy, pokusit se vyždímat z toho extrém přes fyzickou akci. Druhá cesta je intelektová: sednete si a začnete to promýšlet. Dadaismus je rafinovaná hra. Třetí cesta je zkombinovat oba postupy.

Cvičme v rytme

V: Nedáváte nám vodítka, nakolik to je vážné a nakolik ne.

Váša řeší otázky, že poprvé v dějinách jsou chudí lidé tlustí. Dozvídáme se, že ortorexie je závislost na zdravé stravě a aquaholismus je na vodě postavená teorie.

H: Po úvodních rozpacích jsem se začal bavit. Pak přišly momenty, které pro mne začaly být fyzicky nepříjemné. Ale pak to pro mne zkrotlo. V určité momenty mne to přestalo zajímat.

L: Mne se líbila expozice. Večeře páně s McDonalidem a modlitbou. Cvičení pro mne bylo nekonečný, lineární. My jsme v mládí postavu tolik neřešily, maximálně, zda máme tlustá stehna.

H: Tady se pracuje s prvky divadla, které pro mne hranici překračují. A to mne začalo zajímat. Viděl jsem tam performativní momenty.

S: Já jsem si na začátku myslela, že to je dokument o jejich covidové karanténě. A pak přišla nahota a to pro mne bylo nejsilnější místo. S nahrávkou to pro mne ztratilo grády.

L: Popisování fixou na tělo pro mě získalo divadelní rozměr. Asi je těžké udělat druhý konec po roztleskané spartakiádě. Druhý konec s mekáčem už pro mne byl rozplizlý.

V: Přišel mi silný moment, kdy slečna běží dál a my nevíme, zda je na tom nejhůř, že musí běžet dál...

H: Matěj je pro mě cizorodý prvek. Přemýšleli jste o jiné variantě?

Některým divákům se hlasy z nahrávky se nespojily s postavami. Možná to bylo víc pro lidi, co znají soubor, pro ostatní diváky bylo představení nečitelné, povrchní.

